

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoP/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6819201678
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6819201678.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členiek senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci navrhovateľa: F. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A., F. č. XXXX/X, t. č. U., N. č. 8, právne zast. JUDr. Evou Bornayovou, advokátkou so sídlom AK Rimavská Sobota, Fučíkova č. 795/15 proti výživou povinnému F. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. P. č. XXX, o zvýšenie vyživovacej povinnosti na plnoleté dieťa, o odvolaní výživou povinného proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 5Pc/16/2019-127 zo dňa 26. 11. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 5Pc/16/2019-127 zo dňa 26. 11. 2019 vo výrokoch II., IV. a V. **p o t v r d z u j e**.

II. Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti výživného 150,- Eur mesačne od 06. 09. 2019 do 08. 09. 2019 zastavil (výrok I.). Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 06. 11. 2006 č. k. 15C/143/2006-18 vo výroku týkajúcom sa vyživovacej povinnosti k F. D., nar. XX. XX. XXXX, zmenil tak, že výživou povinný je povinný prispievať na výživu F. D., nar. XX. XX. XXXX, sumou 80,- Eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci vopred k jeho rukám, počnúc dňom 09. 09. 2019 (výrok II.) vo zvyšnej časti návrh zamietol (výrok III.). Rozhodol, že zameškané výživné za obdobie od 09. 09. 2019 do 30. 11. 2019 vo výške 218,- Eur je výživou povinný, povinný zaplatiť v splátkach po 10,- Eur mesačne platiť spolu s bežným výživným s tým, že s omeškaním čo i len s jednou splátkou sa stáva splatným celý dlh zameškaného výživného (výrok IV). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok V.). Súd poukázal na to, že pri určení výšky výživného súd okrem odôvodnených potrieb dieťaťa prihliadne aj na možnosti, schopnosti a majetkové pomery výživou povinného rodiča (§ 62 ods. 2, § 75 ods. 1 Zákona o rodine). V konaní mal preukázané, že výživou povinný je od októbra 2019 nezamestnaný, evidovaný na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny a je bez pravidelného príjmu. Príjem má len z občasných výpomocných stavebných prác. Výživou povinný nevlastní žiaden nehnuteľný resp. hnutel'ný majetok vyššej hodnoty, ktorý by mohol speňažiť a z neho plniť vyživovacu povinnosť voči navrhovateľovi. Rodinný dom, ktorý má v podielovom spoluvlastníctve s bývalou manželkou, matkou navrhovateľa, je prakticky nepredajný, nakoľko je zaťažený množstvom exekútor'ských blokácií. Výživou povinný má značné dlhy z predchádzajúcej podnikateľ'skej činnosti vo výške nad 15 000,- Eur. Z tohto dôvodu požiadal o osobný bankrot. Je opätovne ženatý. Jeho manželka je v súčasnosti tiež nezamestnaná. V novembri 2019 ukončila podnikateľ'skú činnosť, pretože sa jej v podnikaní nedarilo. Z daňových priznaní manželky výživnou povinného mal súd preukázané, že v roku 2015 mala z podnikateľ'skej činnosti čistý mesačný príjem 316,66 €, v r. 2017 444,90 Eur a v r. 2018 208,50 Eur mesačne. Od februára 2018 do konca septembra 2019 bol výživou povinný

zamestnaný na základe pracovnej zmluvy u svojej manželky. V roku 2018 mal z pracovného pomeru dosahovať priemernú mesačnú mzdu vo výške 410,46 Eur a v roku 2019 431,43 Eur. Podľa jeho vlastného vyjadrenia však bol reálne vyplácaný podľa toho koľko a akých mali zákaziek, pričom v roku 2019 ich bolo veľmi málo. Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti súd prihliadol aj na nevyhnutné mesačné výdavky výživou povinného a to výdavky na bývanie vo výške 80,- Eur (polovica z mesačných zálohových platieb na elektrinu a vodu, ktoré vyplácajú spolu s manželkou) ako aj ďalšie výdavky na zabezpečenie základných potrieb (strava, oblečenie, obuv, hygiena), ktoré bližšie nedokazoval, nakoľko sa jedná o skutočnosti všeobecne známe a ktoré ustálil v sume okolo 250,- Eur a na vyživovaciu povinnosť voči mal. R. W., ktorú výživou povinný plní vo výške 50,- Eur mesačne. Pre posúdenie schopností a možností rodiča v zmysle ustanovenia § 75 ods. 1 Zákona o rodine nie sú rozhodujúce jeho skutočné zárobkové (prípadne aj majetkové) pomery, ale jeho reálne zárobkové (prípadne aj majetkové) možnosti, dané okrem iného jeho fyzickým stavom, nadaním, množstvom získaných vedomostí a pracovných skúseností a pod. (napr. R74/1969, R 76/1968). Napriek tomu, že výživou povinný dlhšie časové obdobie vedel, že si zo stavebnej činnosti nedokáže zabezpečiť pravidelný a dostatočný príjem, neurobil žiadne kroky na to, aby si našiel iné zamestnanie. Pritom je všeobecne známe, že situácia na trhu práce v Slovenskej republike mu umožňuje nájsť si prácu prakticky vo všetkých odboroch a bez ohľadu na dosiahnuté vzdelanie. Z vykonaného dokazovania, prehľadom voľných pracovných miest v okrese Rimavská Sobota, v ktorom má výživou povinný bydlisko vyplynulo, že v čase rozhodnutia súdu bolo k dispozícii niekoľko pracovných miest zodpovedajúcich dosiahnutému vzdelaniu a pracovným skúsenostiam výživou povinného, v ktorých mohol dosahovať hrubú mzdu od 520,- do 830,- Eur mesačne, čo predstavuje približne od 452,50 Eur do 666,- Eur mesačne v čistom. Výživnou povinný v konaní poukazoval na zdravotné problémy s chrbticou, ktoré mu v súčasnosti podľa jeho vyjadrenia znemožňujú vykonávať prácu v stavebníctve v takom rozsahu, ako predtým. Zo samotných tvrdení výživou povinného však súd nevedel posúdiť či, akým spôsobom a v akom rozsahu zdravotné problémy výživou povinného reálne obmedzujú v pracovnej činnosti a či mu znemožňujú reálne pracovať a aké pracovné činnosti nemôže vykonávať. Uvedené nevyplývalo ani z lekárskeho potvrdenia ošetrojúceho lekára výživou povinného, ktoré v konaní predložil (potvrdenie obsahovalo len zistené diagnózy a nevyjadriilo sa k tomu či a akým spôsobom tieto výživou povinného obmedzujú v pracovnej činnosti). Preto súd na zdravotné problémy výživou oprávneného nemohol prihliadnuť ako na také, ktoré by mu znemožňovali zamestnať sa na zistených dostupných pracovných miestach. Súd mal za to, že napriek tomu, že je výživou povinný momentálne nezamestnaný, je v jeho možnostiach a schopnostiach dosahovať čistý mesačný príjem vo výške minimálne 452,50 Eur až okolo 666,- Eur a to priamo v mieste jeho bydliska alebo blízkom okolí. Je tiež zrejmé, že pri vycestovaní mimo miesta bydliska, najmä do okolia Bratislavy alebo Trnavy alebo pri vycestovaní za prácou do zahraničia by výživou povinný mohol dosahovať aj vyšší mesačný príjem. Je zrejmé, že nepriaznivá finančná situácia spočívajúca v značnom zadlžení u výživou povinného trvá už niekoľko rokov. Z jeho vyjadrení tiež vyplynulo, že sa do tejto situácie nedostal vlastným zavinením, ale v dôsledku druhej platobnej neschopnosti. Aj keby však samotné zadlženie nebolo možné pričítať na ťarchu výživou povinného, možno mu pričítať skutočnosť, že svoju situáciu dlhodobo neriešil takým spôsobom, že by si našiel riadne zamestnanie na základe pracovnej zmluvy, hoci pracovných ponúk je na Slovensku a mimo Slovenska dostatok. Svoju situáciu riešil tak, že sa zamestnal u svojej manželky, kde však prakticky ďalej pokračoval v tej istej činnosti, ktorá už v minulosti viedla k jeho zadlženiu. Prácu v inej oblasti u stabilného zamestnávateľa si nehľadal, alebo si ju hľadal nedostatočne. Ako sám na pojednávaní uviedol, na prácu v závode sa neorientoval, lebo mu práca pri ktorej musí 12 hodín stáť „za pásom“ nevyhovuje. Pritom však opomenul, že má dve vyživovacie povinnosti voči nezaopatreným deťom. Aj pri najväčšom pochopení náročnej finančnej situácie výživou povinného, súd takýto jeho postoj hodnotí ako ľahkovážny a nezodpovedný. Súd prvej inštancie s prihliadnutím na vyššie uvedené, zohľadňujúc odôvodnené potreby navrhovateľa, za ktoré súd považoval výdavky vo výške približne 444,- Eur mesačne (viď bod 21, 22 a 23 odôvodnenia), dospel k názoru, že je v možnostiach a schopnostiach výživou povinného (otca navrhovateľa), aby navrhovateľovi prispieval na výživu sumou 80,- Eur mesačne. Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti sa súd zaoberal aj zistenou skutočnosťou, že navrhovateľ je poberateľom sociálneho štipendia. Sociálne štipendiu navrhovateľa, pre účely rozhodnutia o výživnom, súd nezohľadňoval ako jeho pravidelný príjem, pretože plnenie vyživovacej povinnosti má prednosť pred vyplácaním sociálneho štipendia. Vzťah vyživovacej povinnosti rodiča voči dieťaťu a sociálneho štipendia, ktoré sa poskytuje študentom vysokých škôl je taký, že pri určovaní nároku na sociálne štipendium a výšky sociálneho štipendia sa zohľadňuje výživné, ktoré je rodič povinný plniť, nie naopak. Existencia a výška vyživovacej povinnosti rodiča voči dieťaťu, ktoré je študentom vysokej školy sa neodvíja od skutočnosti, či sa dieťaťu poskytuje alebo nie sociálne štipendium. Podmienky vyplácania sociálneho štipendia si stanovujú jednotlivé

vysoké školy, pričom normatívny základ pre posúdenie vzniku nároku a výšky sociálneho štipendia je daný zák. č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách v účinnom znení a vykonávacou vyhláškou Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 102/2006 Z. z. o priznávaní sociálneho štipendia študentom vysokých škôl, ktorá upravuje príjem rozhodujúci na posúdenie nároku na sociálne štipendium, okruh spoločne posudzovaných osôb, hranicu príjmu na vznik nároku na sociálne štipendium, výšku sociálneho štipendia a ďalšie podrobnosti o priznávaní sociálneho štipendia študentom vysokých škôl. Podľa ustanovenia § 96 ods. 4 Zákona o vysokých školách pre priznanie sociálneho štipendia je rozhodujúci príjem študenta a s ním spoločne posudzovaných osôb, pričom za príjem študenta sa podľa § 2 ods. 2 Vyhlášky považuje príjem ako ho vymedzuje § 4 ods. 1 a 2 zák. č. 601/2003 Z. z. o životnom minime v účinnom znení, podľa 4 ods. 1 písm. b/ je za príjem považované aj výživné podľa Zákona o rodine. Za obdobie od 09.09.2019 do 30.11.2019 vznikol výživou povinnému dlh na výživnom vo výške 218,- Eur (58,- Eur za obdobie od 09.09.2019 do 30.09.2019, 80,- Eur za mesiac 10/2019 a 80,- Eur za mesiac 11/2019), keďže si výživou povinný v tomto období vyživovaciu povinnosť neplnil vôbec. Zameškané výživné súd v súlade s § 232 ods. 3 Zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku súd výživou povinnému umožnil zaplatiť v splátkach po 10,- Eur mesačne, ktorých splatnosť určil pod sankciou výhody splátok v prípade omeškania s plnením čo i len jednej splátky zameškaného výživného. Zohľadnil pritom skutočnosť, že výživou povinný je nezamestnaný a v súčasnosti nemá žiadny stabilný príjem.

2. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 v spojení s ust. § 55 Civilného mimosporového poriadku, žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, nakoľko nezistil také okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by priznanie trov konania odôvodňovali. Účastníci si nárok na náhradu trov konania neuplatnili.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie otec navrhovateľa - osoba výživou povinná, pričom v odôvodnení len uviedol, že je sociálny prípad, nevie splniť, čo vyžiadal súd v Revúcej, žiadal, aby odvolací súd ho pochopili, že nemá z čoho zaplatiť také výživné.

4. Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdil, nesúhlasí s odvolaním výživou povinného F. D., ktoré právne neobstojí, neuvádza v ňom nič nové, čo by neuviedol už na súde prvej inštancie. V období od 01. 02. 2018 do 30. 09. 2019 bol výživou povinný zamestnaný na základe pracovnej zmluvy, mal z pracovného pomeru v roku 2018 dosahovať priemernú mesačnú mzdu vo výške 410,46 Eur a v roku 2019 vo výške 431,43 Eur. Svoje výdavky výživou povinný riadne nepreukázal, vo vzťahu k výdavkom na domácnosť uviedol, že bývajú v rodinnom dome spolu s manželkou a jej synom, pričom jej syn je vlastníkom uvedeného rodinného domu. Je otázne, akou mierou (v akej výške) sa podieľa výživou povinný na pláťbách za elektrinu a vodu, keďže v rodinnom dome bývajú tri dospelé osoby. Pokladá za neopodstatnený výdavok - hypotekárny úver, ktorý podľa tvrdenia výživou povinného zoberal spolu so svojou terajšou manželkou na rodinný dom, ktorý je vo vlastníctve syna jeho terajšej manželky. Má za to, že výživou povinný sa nechce riadne zamestnať, ale mu vyhovuje pracovať „na čierno“. Vyhováranie sa na zdravotný stav je iba účelové, nakoľko výživou povinný za posledné dva roky, ako pracoval na zmluvu nepreukázal, že by bol práceneschopný. Poukázal na to, že navrhovateľ, hoci je dospelý, nepracuje, nakoľko študuje na vysokej škole dennou formou štúdia, teda sa pripravuje na budúce povolanie. Vyživovacia povinnosť jeho otca bola naposledy určená rozsudkom zo dňa 06. 11. 2006, t. j. v období, keď navrhovateľ mal iba 10 rokov a navštevoval základnú školu. Od posledného určenia vyživovacej povinnosti sa podstatným spôsobom u navrhovateľa zmenili pomery, keď v súčasnej dobe je študentom 3. ročníka vysokej školy, študuje mimo miesta trvalého bydliska, jeho náklady sa úmerne s vekom, ako aj štúdiom na vysokej škole podstatne zvýšili, vyživovacia povinnosť stanovená poslednou úpravou nepostačovala na výživu navrhovateľa, preto podal návrh na zvýšenie výživného.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 CSP a § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

6. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd uvádza s prihliadnutím na podané odvolanie otca navrhovateľa - osoby povinnej platením výživného, v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, že dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zvýšenia vyživovacej povinnosti otca k navrhovateľovi na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a v odôvodnení rozhodnutia aj skonšatoval skutkový stav veci správne, pričom dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania otca navrhovateľa ako osoby výživou povinnej, keď z odvolania nepochybne vyplývalo, že namietá výšku výživného, ktorú stanovil súd prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie dôvodné nie je. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že v súdnej veci došlo k zmene pomerov u strán sporu, a to predovšetkým u navrhovateľa, pričom s prihliadnutím na odôvodnené potreby navrhovateľa a schopnosti a možnosti otca navrhovateľa je dôvodné, aby tento na výživu svojho plnoletého syna, ktorý sa pripravuje na ďalšie štúdium formou denného štúdia na vysokej škole, prispieval na jeho výživu sumou 80,- Eur mesačne, počnúc dňom 09. 09. 2019, t. j. dňom podania návrhu na súd. Súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 62 ods. 1 a 3 Zákona o rodine a ust. § 75 ods. 1 a 2 Zákona o rodine, pri rozhodovaní prihliadol na odôvodnené potreby oprávneného, ktoré v odôvodnení rozhodnutia aj riadne špecifikoval, tiež prihliadol aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, pričom je správny názor súdu, že je v možnostiach a schopnostiach otca plnoletého navrhovateľa dosahovať čistý mesačný príjem vo výške minimálne 452,50 Eur až 666,- Eur, a to priamo v mieste jeho bydliska alebo v blízkom okolí. Pokiaľ otec navrhovateľa je toho času nezamestnaný, s prihliadnutím na pracovné možnosti v súčasnom období, je správne vyhodnotenie takéhoto konania (resp. nekonania) otca navrhovateľa ako ľahkovážny a nezodpovedný postoj, ktorý v žiadnom prípade nemôže byť na úkor navrhovateľa, ktorý je svojou výživou stále odkázaný na výživu rodičov. Odvolací súd poukazuje, že výživným sa rozumie náklady na uspokojenie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom tak po stránke fyzickej, ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzny, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav, ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a podobne. V zmysle ust. § 62 ods. 1, 2, 3, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pre hodnotenie schopností a možností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu je zistenie i skutočných príjmov ale aj podkladov odôvodňujúcich záver, že tento dosahovaný príjem zodpovedá ich telesným a duševným schopnostiam, skúsenostiam v plnení pracovných povinností, ako aj miestnym lokálnym možnostiam ich uplatnenia a závisí aj od zisťovania ich celkových majetkových pomerov v širšom slova zmysle. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti má súd vychádzať jednak zo všeobecných hľadísk, t. j. zo skúmania odôvodnených potrieb dieťaťa, rozsah, ktorý je rôzny vzhľadom na vek, zdravotný stav, spôsob prípravy na budúce povolanie, nadanie, záujmy dieťaťa. Vychádza zároveň aj z reálnych možností a schopností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť. Medzi týmito dvomi kritériami (medzi odôvodnenými potrebami dieťaťa a reálnymi schopnosťami a možnosťami rodičov) platí zásada priamej úmernosti, ktorá je plne v súlade s normatívnou zásadou, že dieťa má právo žiť na takej úrovni, na akej žijú jeho rodičia. Rozsah odôvodnených potrieb dieťaťa je tiež súčasne závislý od reálnych schopností a možností jeho rodičov - povinných poskytovať mu výživné, t. j. od ich zárobkových schopností a možností, počtu ich celkových vyživovacích povinností a pod. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ktoré sú odkázané na ich výživu, je jednou zo základných povinností každého rodiča, pričom každý z rodičov je povinný venovať všetky svoje sily dôslednému zabezpečeniu výživy detí, a to bez rozdielu a bez ohľadu na to, či s deťmi žije alebo nežije v spoločnej domácnosti, pretože dieťa má právo na vytvorenie čo najpriaznivejších podmienok pre svoj ďalší rast a vývoj. Súd prvej inštancie sa týmito zásadami pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa dôsledne riadil, keď s prihliadnutím na zistený skutkový stav tak, ako je tento uvedený v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že hoci v súčasnosti je otec navrhovateľa nezamestnaný, je v jeho

schopnostiach a možnostiach s prihliadnutím na pracovné možnosti priamo v regióne, v ktorom otec navrhovateľa žije, sa riadne zamestnať a dosahovať čistý mesačný príjem vo výške minimálne od 452,50 Eur do 666,- Eur; teda dosahovanie takéhoto príjmu je potrebné považovať za príjem, z ktorého je potrebné pri určovaní vyživovacej povinnosti otca k plnoletému dieťaťu vychádzať. S prihliadnutím na už uvedené, preto správne súd prvej inštancie dospel k názoru, že je v možnostiach a schopnostiach otca plnoletého navrhovateľa ako osoby výživou povinnej prispievať na výživu navrhovateľa sumou 80,- Eur mesačne. Z týchto dôvodov preto odvolací súd odvolanie otca navrhovateľa nepovažuje za dôvodné a v zhode s názorom súdu prvej inštancie má odvolací súd za to, že je v schopnostiach otca navrhovateľa, v jeho možnostiach a majetkových pomeroch aj s prihliadnutím na jeho ďalšiu vyživovaciu povinnosť voči maloletému R. W., ktorá vyživovacia povinnosť je stanovená rozhodnutím súdu čiastkou 50,- Eur mesačne, poskytovať navrhovateľovi výživné podľa rozsudku súdu prvej inštancie. Z týchto dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie týkajúci sa určenia zvýšenej vyživovacej povinnosti (výrok II.), závislý výrok ohľadom zameškaného výživného (výrok IV.) z dôvodu vecnej správnosti a správneho právneho posúdenia pri riadnom zistení skutkového stavu potvrdil postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP. Odvolací súd zároveň potvrdil aj závislý výrok o trovách konania (výrok V.), keď súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 52 CMP.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže sa jedná o konanie podľa Civilného mimosporového poriadku, pričom podľa ust. § 52 v zásade žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).